

Francka Zupančič:

Zlati sen.

Bila sem sama, čisto sama. Solnce je sijalo svetleje, cvetice so cvetele bujneje, listje je bilo živobarvneje kot jeseni.

Prišla sem do vaškega pokopališča. Vrata so bila odprta. Šla sem v staro, samotno cerkvico. A glej! Cvetke so dehte le do vrat. Metulji so letali le do cerkvenega zidu in duri. Tamkaj so obsedeli in se solnčili. Znotraj v cerkvi je bilo pretemno, prehladno za nežne stvarce. Vstopila sem. Solnčni žarki so maloštevilno prodirali skozi modro in rumenobarvne šipe. Tuintam se je zaletela kaka muha v solnčni trak. Večna luč je plapolala majčkeno, rdeče-žareče.

Sedla sem v zakotno klopico in se zamislila. Prišel mi je zlati sen.

Bog je stal nenadoma pred menoj: »Pojdi z menoj!«

Stresla sem se. Brez ugovora sem mu sledila na samotno višino.

»Gospod, zakaj si ravno ti tako sam v samotni cerkvi? Brez vonjave cvetic, brez žgolenja ptičic, brez solnčnega svita? Ti, stvarnik stvarstva? Ti, ki si vse naredil tako veliko, dobro, krasno?«

»Jaz sem, ki čakam na ljudi. Želim se veseliti na vašem veselju.« In njegov obraz je žarel v nebeški lepoti. »Vedno sem tam, bdim in čakam. A tako malo je ljudi, ki me hočejo imeti. Še več — ki ne mislijo, da bi me lahko imeli. Druge ljudi jemljó s seboj, le mene ne!«

Ostre in resne so bile te besede. Preudariti sem hotela, premisliti jih. A oko mi je uhajalo na travnik, posejan z neštetimi cveticami. Vzbujal je mojo pozornost. Ptički so žgoleli. Zlató je bilo pretkano od bilke do bilke, od kamena do kamena. In oblaki so se razprostirali kakor pravljicne gore na vzhodu ter žareli kazaje se Gospodu v isti lepoti kot tedaj, ko je stopal Stvarnik s svetlo lučjo na temno zemljo. V dolini se je razprostirala vas. Pod hribčkom se je vil potoček, so se širila obdelana polja, pestri travniki, teman gozd. In v ozadju so se dvigali gorski velikani, odeti v plavo tančico. Nad njimi se je vzdigovala megla hladno, mirno. Vse je bilo svečano, lepo. Hvaležnost mi je pripognila kolena pred Stvarnikom. Poljubila sem rob njegovega oblačila:

»Zveličar, kako velik, kako dober si!«

Razprostrli sta se sveti roki blagoslavljaše. »Pojdi, vrniva se k ljudem! Vrne se vsaj ti k njim! A jaz bom čakal, da pridejo, mi doneso roke polne cvetic, srca polna veselja, skrbi — oči solnčne, zaupne.«

Zdrznila sem se v temni, mračni cerkvi, v zakotni klopi.

— Kaj je bilo? — Izmučen kmet je vstopil, obstal pred kamenom blagoslovljene vode, držeč za roko ljubkega malčka. Z dvakratno težavo sta napravila križ na gladkem detinskem čelu.

Le kmet in otrok? Ne! Bilo je uresničenje zlatega sna — dopolnitev božje želje.

